

X Strana soukromníků České republiky

PŘEDVOLEBNÍ KAMPAŇ STRANY ZAHÁJENA

Děkujeme za Vaše hlasy

My nepotřebujeme nikoho na telefonu, používáme selský rozum!

■ **Petr Bajer** předseda Strany soukromníků České republiky | předseda strany v Pardubickém kraji | místostarosta města Holice | číslo 1 na kandidátce Strany soukromníků České republiky v Holicích | podnikatel

Vážení přátelé,

Strana soukromníků České republiky roste a dává o sobě vědět. Jsem rád, že i já k tomu mohu přispět. Neměli jsme nikdy kolem patnácti set kandidátů v obecních volbách, přes šedesátku samostatných kandidátek a více než šedesátku v koalicích. Prostě rosteme.

Chceme stále to jediné – uchránit legálně získaný majetek, uchránit demokratické principy, svobodně žít a svobodně podnikat. Samozřejmě při stavění kandidátek nastal problém. Proč by se měl každý, případný člen obecní rady, totálně finančně odhalit? Je to pro nás problém? Asi ne tak velký, jaký by byl, pokud bychom nekandidovali. Naši kandidáti ale mají poctivě vydělané peníze, poctivě zdaněné, nemusejí se proto bát kontrol či dehonestace. Strach ze zavislosti je pro ně stále menší než z toho, kam se republika, ale i samospráva řítí.

Přesto jdeme do politiky, chceme pracovat za zpravidla směšný honorář (v poměru k našim příjmům z podnikání pro své rodiny a naše sousedy. Sám jsem přemlouval spoustu lidí, ať to dají s námi. Báli se toho, že česká zavislost je nebetýčná. I tak máme mezi sebou nejen podnikatele, ale i zaměstnance a studenty. I vy další máte stále možnost, i když nejste na kandidátkách, být v různých obecních komisích, nejen přestupkových, ale i kulturních, sportovních, dopravních...

Nebojte se prosím zapojit se a oslovit naše „vyšší“ představitele. Chceme přece všichni normálně žít!

Na druhou stranu jsem rád, že jsme nakonec na rozdíl i od velkých zaběhlých politických

subjektů neměli problém naplnit kandidátky vhodnými lidmi. Přesto, že za nás kandidují většinou úspěšní lidé s nějakým majetkem, kteří pak musejí často kvůli zákonu o střetu zájmů čelit různým podnětům ke kontrole jejich

Neměli jsme problém naplnit kandidátky vhodnými lidmi

majetku. Přijetí úřadu veřejné služby na obci je tedy pro ně o srdci, o vztahu k místu, kde žijí. Nemáme ale na kandidátkách jen podnikatele, ale i lékaře nebo učitele, či studenty. Ti nám prostě fandí v základních idejích. Tedy, že EET je zbytečné, kontrolní hlášení jsou zbytečná, jsou jako my proti přebujelé byrokracii, která

stále narůstá. I ti si uvědomují, že tady hrozí zničení demokratických principů, drobného podnikání, všeho na čem jsme od sametové revoluce pracovali.

My nepotřebujeme nikoho na telefonu. O to víc používáme selský rozum! Nás zajímají regiony mnohem víc, než velké strany. Ty si řeší koaliční dohody, nedohody na úrovni vlády, nezajímá je to, co se děje dole. My naopak chceme, aby se naši lidé tzv. otrkali v „komunálu“ a šli pak třeba výš už se zkušenostmi. Nestojíme o přeběhlíky. My si politiky vyrobíme pod vlastní značkou.

Proto, prosím, vašim sousedům trpělivě vysvětlujte, že ne vše se odehrává jen v Praze, a že do mnoha věcí mohou zasáhnout. Minimálně mohou dát v komunálních volbách jasně najevo, že jim to není jedno a že věří pouze kandidátům Strany soukromníků České republiky.

5. a 6. říjen 2018

Nepromarněme příležitost říct naplno, jak to vidíme

Všechno se vším souvisí

■ **Rudolf Baránek** zakladatel Strany soukromníků České republiky | politický tajemník strany
| starobní důchodce

Někteří lidé z mého blízkého okolí po přečtení mých článků říkají, je to zajímavé, ale dlouhé. Další jejich argumenty jsou, že naši vážení spoluobčané už nechtou a vše, co potřebují vědět, najdou ve zkratce na internetu. Já připomínám svých vážených kolegů rozumím, ale nehodlám se s tím smířit.

Dostat národ nebo jeho značnou část do této situace je velkým snem manipulátorů jako je Babiš, Zeman a komunisté. Umí přes své mediální poradce naplno využít toho, že jsou momentálně každý den v mnoha sdělovacích prostředcích. Z důvodů své minulosti nemají nejmenší zájem vracet se

do historie. Ať už z důvodů osobních nebo z důvodů zločinecké minulosti jako je tomu u komunistů a jejich strany. Nakonec i Babiš a Zeman členy KSČ byli, takže i v tomto si výborně rozumí. Navíc tito pánové a jejich mediální štáby dobře znají, jak se chová značná část naší populace v krizových situacích. Pokud nepůjdu tentokrát před rok 1945, stačí připomenout, že v květnu 1946, v posledních relativně svobodných volbách synové a dcery tohoto národa dali Gottwaldovi přes

40 % hlasů v Čechách, na Moravě a ve Slezsku a vydláždili mu cestu k převzetí moci 25. února 1948. Navíc z dobových filmů jsou vidět nadšené ksichty desetitisíců našich spoluobčanů, když jim Gottwald oznamoval, že se právě vrátil z Hradu. Proto tvrdím, že není náhodou, že přes 7 miliónů našich spoluobčanů v období 1945-1989 vstoupilo postupně do KSČ. Pouze v KLDŘ bylo větší procento komunistů k celkovému počtu obyvatel. I v SSSR bylo toto procento nižší než u nás. I proto není náhodou, že drtivě většině národa nevedilo, že se znarodňovalo, popravovalo a byla perzekuová-

na určitá skupina obyvatel včetně jejich rodin. V minulých dnech jsme si připomínali 50 let od ruské okupace. Něco o našem národu říká i to, že byli v roce 1968 opět masově ochotní uvěřit, že část komunistů se polepšila a přivede národ k lepším zítřkům. Jak naivní. „Statečný“ Kriegl, který jediný v Moskvě nepodepsal, byl zástupcem hlavního velitele Lidových milicí v roce 1948. Smrkovský zmanipuloval Pražské povstání ve prospěch Rusů, což mělo velký vliv na poválečný politický vývoj a v tomto duchu působil, než ho vlastní soudruzi načas zlikvidovali. Obdivovaný Oldřich Černík v momentě, když poznal, že Dubček a spol. končí, se začal veřejně lísat k Husákovi. Jeho projevy z té doby mnohokrát zazněli v minulých dnech. Sundali ho sice z předsedy vlády, ale dožil jako ředitel velkého podniku. Hrdinný generál Svoboda, který měl velký podíl na masakru našich vojáků na Dukle tím, že neodmítl to, že vstup do Československa musí být plný obětí a krve, aby s tím šlo po válce lépe politicky pracovat. V roce 1946 se podílel na utvoření koalice KSČ-ČSSD. Gottwald tím získal přes 50 % hlasů a bylo to. Tento hrdina nezvládl ani rok 1968. Věděl, co Rusové umí, podepsal a bylo po hrdinovi. Přiznávám, že k Alexandru Dubčekovi mám zvláštní vztah. Po revoluci v roce 1989 se on stal předsedou Federálního shromáždění a já předsedou Sdružení československých podnikatelů. Tak se stalo, že mě

pozval na několik jeho státních návštěv. Byl jsem s ním v italských Benátkách, když přebíral čestné občanství města, v Terstu a v Udine. Pozval mě také na jednání se švédským králem ve Stockholmu. A byl jsem s ním mimo jiné i v Dánsku. Často jsme spolu jednali i ve Federálním shromáždění, kde nám pomohl v začátcích prosadit několik, pro soukromníky potřebných, zákonů. Namátkou vyhlášku č. 105, zákon o půdě 3T atd. Dveře k němu jsem měl až do jeho smrti otevřené kdykoliv. Odhaduji, že na jeho cestách, kterých jsem se zúčastnil, jsme spolu mezi čtyřma očima proděbatovali dohromady cca 15 hodin, např. v baru v Udine od půlnoci až do snídaně. Alexandr Dubček měl v sobě velkou potřebu obhajovat své jednání v roce 1968. Mnohdy jsem pochopil, když mi popsal své zatčení, oddělení od ostatních, které táhli ihned do Moskvy. Letadlo s Dubčkem přistálo v Užhorodu. Tam ve vládní vile na něj byl vyvíjen nátlak, dostal několik injekcí. Politruk z KGB, který ho v Praze zadržel a přepravoval ho, mu před odletem do Moskvy řekl: „Sašo, přemýšlej. Rudolf Slánský napáchal mnohem méně škod na myšlenku komunismu než Ty a nechali jsme ho pověsit.“ Dubček mi řekl, že to považoval za vzkaz od Brežněva. Prostě všichni v roce 1968 opěvovaní představitelé byli komunisti a o popravách Slánského a spol. před 18 lety dobře věděli, i když Dubček často podotýkal, že žádné hříchy z 50. let nemá. A tedy dobře věděli i to, čeho jsou bolševici schopni, když jde o udržení moci. Věděl to i Dubček.

Rok 1968 proto nemohl dopadnout jinak - všechno se vším souvisí.

I po listopadu 1989 začal ostrý souboj o to, kam bude republika směřována. Na scéně bylo několik ideových skupin uvnitř OF. Tzv. Obroda, bývalí komunisté vyhození po roce 1968 s myšlenkou pokračování socialismu s lidskou tvář. Další významná skupina byli bývalí komunisté, kteří ale podepsali Chartu 77 - Rychetský, Diensbier, Pithart, Lis, Uhl, Uhde a k nim se přidal Komárek a další. Po rozpadu OF založili Občanské hnutí a měli vždy velmi blízko k Václavu Havlovi. Ti nechtěli zpátky socialismus, ale jejich názory na restituce, privatizaci a vůbec na zavádění kapitalismu byly, až na Petra Pitharta, velmi zmatené. Napravo vznikla ODS Václava Klause. I mezi nimi bylo dost bývalých komunistů. Klaus nebyl vybíravý a navíc věděl, že tito ho nemohou přerůst a uměl využít jejich znalostí. Klaus byl hubou ostrý pravičák, ale jeho politika taková nebyla. Velmi vehementně bránil mj. restitucím po 25. únor 1948, privatizovat chtěl co nejvíce kupónově (až jsme si mysleli, že ja na výplatní listině Viktora Koženého) a lustrační zákon mu také nevoněl. Navracení půdy také nikdy nepodporoval.

U malých a středních soukromníků ho zajímaly pouze hlasy pro ODS. I s Klausem starším mám za sebou mnoho hodin osobních jednání z té doby, takže to, co píšete, není z tisku. Tlak, který jsme na něj vyvinuli ohledně restitucí, okleštění kupónové privatizace atd. ho donutil k vyjádření v MF Dnes: „Musel jsem souhlasit, jinak by mě to smetlo.“ Sdružení československých podnikatelů tenkrát bylo velmi silné, mělo 200 tisíc členů a postavení v Tripartitě. Uměli jsme si dupnout. Do voleb v roce 1992 byli našimi velkými spojenci Tomáš Ježek z ODA, premiér Petr Pithart, Josef Lux a KDU-ČSL, Karel Schwarzenberg, Daniel Kroupa, Pavel Bratinka, Václav Benda a mnozí další poslanci napříč politickým spektrem. Po učení z historie a také z poznatků té doby jsme věděli, že musíme spěchat, než většina lidí zapomene na zvonění klíči a začne se štěpit. Předzvěstí dnešního bordelu byla dohoda Klause a Zemana na tzv. opoziční smlouvě. Tlupy z obou stran se dohodly na rozdělení politického i ekonomického vlivu, což pro budoucnost poškodilo hlavně pravici. Komunisté a i někteří z ČSSD to

rádi připomínají dodnes. V předešlých řádcích popsaná situace velmi napomohla i ke „zrození“ Andreje Babiše a jeho ANO. Babiš postupně pochopil, že jeho vrcholné politické kontakty napříč stranami mu už nezaručují ochranu dosud nabývaného ani získání majetku dalšího.

Pochopil také, že i jeho osobní bezpečnost by mohla být ohrožena. Pomohl vyvolat převrat v roce 2013, vrazil do kampaně velké peníze, koupil nejlepší odborníky, všechno slíbil a uspěl. Naprosto změnil politickou mapu tak, že do té doby tradiční politické strany málem zlikvidoval. Stejně jako jemu podobní v letech 1946, 1948 a 1968 dokázal, že ho dnes podporuje a volí přes 1 milion lidí. Skutečně mistrovská znalost historie a tohoto národa. Tím, že se jako bývalý komunista stal předsedou vlády a navíc řekl, že KSČM je demokratická strana, komunisty rehabilitoval. Určitě mu to voliče mezi těmi bývalými neubralo. Tím, že byl podle Slovenského ústavu paměti národa dlouholetým agentem StB, a přesto se mohl stát předsedou vlády, rehabilitoval i tuto skupinu lidí. Dnes se opět nebojí a začínají se hemžit

v centrálních i jiných úřadech. Vzpomínám, jak po vydání Cibulkovy Rudé krásy a následně lustračního zákona většina národa těmito lidmi opovrhovala. A oni jsou díky Babišovi, ale i Zemanovi zpět a opět vládnou. A velkému procentu spoluobčanů to opět nevadí. Všechno se vším souvisí. Co s tím? Je nutné si přiznat, že mezi námi je v tomto momentě cca 30 % voličů Babiše a řekněme

10 % voličů KSČM. Aby to nebylo jednoduché, navíc 10 % volí Okamuru a 10 % Piráty. Tedy strany, se kterými se nejde téměř na ničem domluvit. Jedou jenom na sebe. Politickým silám od středu doprava nezbyvá nic jiného, než hledat cestu, jak získat zpět kus důvěry občanů a porazit tu bandu ve volbách. Jinak soukromníky a nejen je zničí. Strana soukromníků České republiky jako jediná stavovská politická strana se musí soustředit na co nejlepší výsledek v říjnových komunálních a senátních volbách a získat tím co nejlepší pozici pro příští vyjednávání.

Omlouvám se za délku článku, ale všechno se vším souvisí.

Slibem nezarmoutíš

■ **Ing. Ladislav Linek** 1. místopředseda Strany soukromníků České republiky | číslo 1 na kandidátce Strany soukromníků České republiky do zastupitelstva hl. m. Prahy | číslo 4 na koaliční kandidátce s ODS v Praze 15 | OSVČ

Neúprosně se nám blíží komunální a senátní volby. Všechny strany se tak snaží zaujmout voliče a strhnout je, byť třeba na poslední chvíli, na svou stranu.

Samozřejmě, že všechna tato hesla sleduji, čtu všechny billboardy, všechny „berousky“ i plakáty. Jisté je, že všechny strany slibují jako obvykle více než mohou splnit. Nebo se distancují od věcí, na kterých se přímo podílely a nyní hledají cestu, jak z toho ven. Patrně pod dojmem cimrmanovské hlášky „Kdo způsobil, že i sám náčelník vydával tak zvrácené rozkazy.“ Celý život jsem byl v obchodě, proto mi naprosto nespílitelné sliby připadají velice hloupé. Neumím si proto představit, že by byly uvedeny nebo spojeny se jménem mým nebo Strany soukromníků České republiky na plakátech, letáčích atd. Zatím v Praze lze zcela jednoduše vyhodnotit, že zlatou medaili, v kategorii „Slibem nezarmoutíš“, má ČSSD. Ta slibuje nejen věci nereálné a nespílitelné, ale i věci, které sama ovlivnit vůbec nemůže. Namátkou tedy vybírám:

- Postavíme 2 000 nových bytů ročně
- Zajistíme byty pro matky-samoživitelky
- Zajistíme obecní byty pro matky s dětmi
- MHD v Praze zdarma pro všechny
- Parkování u domu – zajistíme
- Taxi k lékaři pro seniory za 20 Kč
- Snížíme Vám ceny elektřiny, plynu a vody
- Dáme příspěvek 2 500 Kč na školu v přírodě a lyžařský kurs pro všechny děti
- Zajistíme bezpečnost pro každého seniora

Těmito sliby snadno válcují všechny ostatní i Okamurovu SPD. Asi nejsem pořád ten správný politik, protože si na takový přístup stále

nemohu zvyknout. A tak mě napadá následující heslo: Neslibujeme kraviny, nejsme lháři – jsme totiž Strana soukromníků České republiky.

Pohled ze Šumperka

■ **František Kučera** člen Rozšířeného představenstva Strany soukromníků České republiky | předseda strany v Olomouckém kraj | podnikatel

Již třetím rokem v Šumperku funguje Strana soukromníků České republiky a letos v říjnu jde poprvé do boje o možnost dostat své zástupce do zastupitelstva města Šumperk.

Tady bychom mohli napsat jen jednu větu. Proč jde soukromník do voleb, když hospodský Palivec ve Švejkovi říkal: „Mě politika nezajímá, zaplať si pivo a žvaň si, co chceš.“ Bohužel nežijeme v době vojáka Švejka, i když vedení některých měst má asi tuto knihu jako návod k vládnutí. Tím nechci napsat, že je to přímo Šumperk. Já dnes všem říkám: „Politika není něco, co si koupíte nebo vytěsните a je klid. Politika je všude ko-

lem vás a ovlivňuje váš každodenní život, vaše podnikání, zaměstnání, váš kulturní a společenský život. Prostě vše, čím každý den procházíte.“ Strana soukromníků jde do voleb v Šumperku s tím, že chce jen prosté věci a méně nesmyslných slibů jako to dělají politické strany, které nemají žádnou vizi a žijí jen z populismu pod heslem dnes vám vše slíbíme, ale nesplníme nic.

My jdeme lidem naslouchat a hájit jejich oprávněné požadavky pro život v našem městě. Zároveň jdeme poděkovat živnostníkům za to, že v našem městě platí daně, mají svoje firmy, vychovávají zde svoje děti a podílí se na kulturním a sportovním životě města. Nic jiného nám nezbylo, nežli to udělat, jelikož nikdo za cca 30 let neřekl, jsme rádi, že tady tvoje firma Karle nebo Pepo podniká a zaměstnává lidi.

Jedno z našich hesel je „Utrácíme peníze jako Baťa, utrácíme s rozumem. Utrácíme peníze, které do města přijdou v rámci rozpočtu tak, že se budeme snažit o plnou transparentnost proto, aby se o práci hlásili firmy, které tady máme. Nerozdáváme peníze našeho města za jeho hradby.“

Chceme být hlasem těch, kteří se o sebe starají a nejsou zátěží pro stát, nejsou zátěží pro městskou pokladnu. Chceme hájit a bránit ty, kteří každý den pracují pro nás všechny. Opravují nám boty, češou nám vlasy, opraví nám díru na střeše. Chceme být hlasem těch, co se nebojí žít, jak se říká, za své bez jakékoli pomoci a hlasem těch, kteří od nikoho nic nechtějí.

Mohl bych psát romány o tom, co vše chceme změnit. Ale napíšu jen jednu větu. Jdeme do voleb, protože my jsme tady doma...

Děkujeme všem, co volí s rozumem.

Podnikatele naženeme do továren?

■ **Josef Drobný** člen Strany soukromníků České republiky | číslo 1 na kandidátce v Sušici | Plzeňský kraj | živnostník

Toto je představa levicového politika a bývalého odboráře ve vysoké funkci Milana Štěcha, jak zaplnit volná místa na trhu práce. Chtěl by toho docílit zvyšováním odvodů pro malé podnikatele až by to neustáli a sami to zabalili a hlásili se jako zaměstnanci ve fabrikách. Divím se, že nehledá v řadách přebytečných úředníků.

Možná by se zmírnila byrokratická zátěž, která na nás neustále čím dál víc doléhá. Ze všech stran jen slyšíme hlavně před volbami, jak nás všichni budou podporovat. Musí nám to slibovat, neboť z nás mají strach. Nás malých podnikatelů jsou statisíce. Těmto slibům už nevěříme. Každý podnikatel sám ví, co potřebuje. Proto podnikatelé založili svou stranu, aby konečně hájili své zájmy. A když vezmu v úvahu, že v každé rodině je podnikatel, tak zájmy nás všech. Každý měl určitě představu, jak začne podnikat a úředníci na všech úrovních nám k tomu poskytnou podporu. Bohužel s tou podporou to jde z kopce a podnikatelé si uvědomili, že nejde jen pracovat plno hodin denně, ale je třeba se zajímat a být aktivní i v politice na všech úrovních, neboť i v některých obcích tu podporu nemáme, a dokonce samotné obce nás podnikatele likvidují pod heslem – konkurence je zdravá – a zakládají

vlastní firmy z našich daní a nabízejí práce a služby, které nezdravě konkurují živnostníkům a firmám ve vlastní obci. Ačsi města zakládají firmy pro potřeby obce, dokonce jsou žádoucí, aby co nejlevněji spravovali obecní majetek, ale ať podnikatelské aktivity nechají na nás soukromnících a nenabízejí je veřejnosti. Tvrdím, že ze zásady by obce neměli vůbec podnikat. Naši zastupitelé by si měli uvědomit, že takovým podnikáním likviduje vlastní občany města, a to živnostníky, kteří na rozdíl od nich za své podnikání ručí veškerým svým majetkem.

Navíc pro živnostníky to není zdravá konkurence, neboť se nedá konkurovat firmám, jejichž vlastníkem je obec. Protože takováto firma není nucena vytvářet zisk, a dokonce ji lze dotovat z našich daní, popřípadě z různých dotačních programů, na které malý podnikatel nedosáhne. Není to jen o likvidování podnikatelů a jejich rodin ve městě, ale také je třeba koukat na to, že plno místních podnikatelů jsou sponzoři kultury a sportu. Proto je potřeba podporovat podnikatele v místě a uvědomit si, že to jsou partneři města, kterým když se bude dařit, tak se bude dařit nám všem. Nemohu posoudit, jak v jiných městech přistupují k živnostníkům, tak mohu pouze popsat, jak to vypadá v Sušici nad Otavou, kde žiji.

Zde se zastupitelé rozhodli jít cestou podnikání., Je to o to smutnější, že zde mají převahu pravicové strany, které jsem vždy podporoval a oni podporovali nás. Zde to přestalo ze strany města platit.

Například městská organizace SULES nabízí mimo jiné truhlářské práce, výkopové práce atp. pro obyvatele města, jako kdybychom ve městě neměli truhláře a malé stavební firmy. Ani se nedivím, když se na svých stránkách přímo chlubí, jakého cíle chtějí dosáhnout. Cituji ze stránek: „dosáhnout významného postavení na trhu provozovaných služeb v rámci sušického regionu“. Jen slovíčko významného postavení mi zní jako dominantního – možná, jestli to půjde takhle dál, tak se asi dočkáme i změny tohoto slova v cílech této společnosti. Osobně proti této organizaci nic nemám. Znáím v ní plno pracujících lidí, kteří dělají za velmi nízké mzdy pro Sušici udělali kus poctivé práce, za což jim je třeba velkého poděkování. Nejsou to práce jen řemeslné, co město nabízí. Rozhodlo se podnikat v oblasti pronajímání sportovišť do takové míry, že naše děti nebudou mít časem, kde trénovat. Už teď rodiče vozí

děti na sportoviště do Klatov nebo Hrádku. Aby místní soukromníci neplnili své penzionařské a hotely sportovci, tak se město rozhodlo podnikat i v oblasti ubytování a staví ubytovnu pro sportovce. Samozřejmě jak jinak než z dotací a našich daní.

Takto bych mohl pokračovat dál. Jako že město chce tento rok stavět sportovní halu a nezapomnělo na squash, protože usoudilo, že jeden squash, co zde provozuje místní podnikatel, je málo. Jenže místní podnikatel ho postavil za své vydělané peníze, takže mi nezbývá než mu přát, aby se mu jeho investice vrátila co nejdříve. Závěrem chci popřát všem podnikatelům, aby se jim investice, co nejdříve vrátili a měli od radnic slibovanou podporu. Přejí také pevné zdraví a aby nás v budoucnu nikdo nepřiklekl nebo nenahnal do továren montovat televize.

Koalice Soukromníci, Svobodní, Pro Prahu a NEZÁVISLÍ

■ **Václav Krištof** předseda Klubu Strany soukromníků České republiky v Praze 4 | číslo 2 na koaliční kandidátce v Praze 4 | číslo 12 na kandidátce do zastupitelstva hl. m. Prahy | předseda Společnosti Josefa Škvoreckého | živnostník

Strana soukromníků České republiky je moderní stranou, která navazuje na tradice první republiky. I na Praze 4 chceme hájit zájmy všech pracovitých a aktivních lidí, na kterých stojí nejenom ekonomická stabilita země, ale také její kultura a klíčové hodnoty – odpovědnost, úcta k druhým a solidarita k těm, kteří potřebují pomoc.

Proto jsme se v Praze 4 rozhodli ke spolupráci se Svobodnými, kteří mají podobné hodnoty a s hnutím Pro Prahu, jejíž představitelé v posledních 4 letech aktivně pracovali v zastupitelstvu Prahy 4 ve prospěch občanů. A jsme rádi za účast NEZÁVISLÝCH, kteří již 25 let působí aktivně v komunální politice. S koaličními partnery jsme snadno našli programový průnik a bude nám ctí se společně s nimi utkat s ostatními subjekty o přízeň voličů z Prahy 4.

Jako zástupce starosty pro životní prostředí jsem se věnoval zeleni a pořádku. Ruku v ruce s péčí a rozšiřováním zeleně se v rámci akce Čistá Praha 4, kterou jsem inicioval, objevila třeba nová místa pro tříděný odpad všeho druhu, nové plochy pro volný pohyb psů a navyšoval se dostatek košů pro psí exkrementy. Čistě je krásné, chtěl bych v tomto úklidovém trendu, výchovou k čistotě a ozeleňová-

ním Prahy 4 i celé Prahy pokračovat i nadále. Stále je co zlepšovat, třeba jen zanedbaných veřejných prostranství je u nás stále dost. Určitě bych se chtěl zaměřit na zakládání vodních ploch. I kdyby to měla být jen malá jezírka, problém nedostatku vody v krajině se musí řešit už na obecní úrovni. Nabízí se obnovení vodního prvku v parku na Jezerce a instalace pítek pro lidi i psy ve všech parcích Prahy 4. Vodní prvky a retenční systémy musíme zakomponovat už do nově vznikajících projektů v oblasti veřejných prostranství. S tím souvisí využití dešťové vody při údržbě zeleně.

Mám rovněž zkušenosti z oblasti školství, protože jsem působil jako ředitel a majitel v soukromém školství (například Soukromé gymnasium Josefa Škvoreckého). Podle mě však v současném, překotným tempem měnícím se světě, neexistuje jednodu-

chý koncept na úspěšné školství, ani na celostátní, ani na regionální úrovni. Školství je jako loď, kterou musíme upravovat během plavby. Koalice na Praze 4 hodlá podporovat školy tak, aby připravovaly naše děti a mládež na budoucnost, ale při vzdělávání nezapomenou na minulost, tak, aby kráčely směrem k otevřeně, efektivní, fungující, moderní a ještě lepší škole.

Přerov 2018. Kandidátka, která dává městu naději

■ **Ing. Jiří Lajtoch** číslo 1 na kandidátce Strany soukromníků České republiky v Přerově | v letech 2006 až 2014 primátor města | v letech 2007 až 2014 senátor

Pod záštitou Strany soukromníků České republiky vznikla v Přerově kandidátní listina s názvem PŘEROV 2018 s 35 osobnostmi, jež se budou ucházet o přízeň voličů v podzimních komunálních volbách. Lídrem kandidátky je bývalý primátor statutárního města Přerova s bohatými zkušenostmi v oblasti veřejné správy i komunální politiky.

Byl to právě lídr, který se Stranou soukromníků České republiky spolupráci v Přerově na komunální úrovni dojednal a který s veškerou pečlivostí vybíral kandidáty se širokým spektrem zkušenos-

tí. Jedná se, jak už se při spolupráci se Stranou soukromníků České republiky předpokládá, nejvíce o místní živnostníky. Právě tito lidé vědí nejlépe, jak složitě je v České republice zajistit pro-

střednictvím živnosti sebe a své nejbližší. Všichni z kandidujících živnostníků jsou nuceni každodenně čelit přebujelé české byrokracii, přesto si zachovali racionální přístup.

A oproti úřednickému aparátu mají praktickou znalost prostředí, potřeb a problémů přerovských občanů. Na druhou stranu znalost úředních postupů a chodu celého aparátu veřejné správy není na škodu, a proto jsou, vedle lídra, na kandidátce i lidé s dlouholetými zkušenostmi v této oblasti, od právníků po středoškolské pedagogy. Na seznamu kandidátů uskupení PŘEROV 2018 tak lze nalézt mnoho zkušených osobností z rozličných oborů a různých věkových kategorií, kteří jako tým mohou velmi konstruktivně spolupracovat.

Kandidáti za PŘEROV 2018 ocenili nabídku spolupráce, která přišla právě ze Strany soukromníků České republiky. Společně by v případě úspěchu v podzimních volbách rádi zapracovali na tom, aby se Přerov vydal jinou, otevřenější a slušnější cestou. Bez negativních pohnutek, bez touhy se mstít, bez arogance a urážek. Právě takový přístup byl znatelný v průběhu celého minulého volebního období, což Přerov rozhodně neprospělo. Nad konstruktivním přístupem k řešení mnoha problémů města často převažovala touha po vyřizování účtů, nad odborností převládala stranická příslušnost anebo servilita. Kandidáti za PŘEROV 2018 přicházejí změnit současnou situaci a špatnou náladu v Přerově. Jsou

otevření komunikaci se všemi společenskými skupinami a jsou připraveni se aktivně pokusit o řešení záležitostí, které občany Přerova trápí. Je samozřejmé, že jiné požadavky budou mít rodiny s dětmi, jiné mladí lidé a jiné senioři. Kandidáti PŘEROV 2018 věří, že řešení problémů je především o komunikaci, o naslouchání těmto skupinám. Neslibují, jak to dělají jiné politické strany a politická hnutí, hladké vyřešení všech záležitostí, ale jsou připraveni se o řešení aktivně a opakovaně pokoušet.

Lídr kandidátky PŘEROV 2018 vsadil na osobnosti bez politické příslušnosti, neboť je přesvědčen, že v komunálních volbách by měli hrát hlavní roli zkušení lidé s chutí pracovat pro město, spíše než jejich příslušnost ke konkrétní politické straně. Vždyť i proto je volební systém do zastupitelstev obcí v České republice nastaven tak, že každý volič disponuje tolika hlasy, kolik členů bude mít jím volené zastupitelstvo. To je jasný signál pro volbu konkrétních tvář. PŘEROV 2018 má za cíl mimo jiné vrátit život do prázdnotou zejmíná nebytových prostor v centru města, aktivně se zapojit do řešení dopravní situace ve městě, najít nové vhodné prostory pro parkování, zvýšit bezpečnost a čistotu ve městě, postarat se o seniory, ať už rozšířením

stávajícího domova pro seniory anebo vybudování denních center. Problémů k řešení je ve městě skutečně moc... Všichni kandidáti za PŘEROV 2018 si velmi váží důvěry Strany soukromníků České republiky, která jim propůjčila svou identitu, a jsou připraveni tuto důvěru nezklamat.

Využívat zdroje efektivně, to je nutnost

■ **Bc. Renata Bačíková číslo 2 na kandidátce Strany soukromníků České republiky v části Libuš-Písnice a číslo 17 na kandidátce do zastupitelstva hl. m. Prahy**

Na Libuši a v Písnici kandiduji jako nezávislá za Stranu soukromníků České republiky. Vzhledem k tomu, že občanská iniciativa Písnice and Libuš jinak, nám byla názorově nejbližší, rozhodli jsme se spojit síly. To je vlastně i jedna z našich myšlenek – nehádat se, ale hledat společná řešení, plánovat do budoucna, investovat koncepčně a tím i efektivně.

Kdo jsme?

My jsme občané, drobní živnostníci, zaměstnanci ať už soukromého, či státního sektoru, učitelé a někteří z nás jsou dokonce již ve věku, kdy by mohli užívat zaslouženého odpočinku. Ale všichni máme společnou myšlenku změnit přístup politických představitelů k občanům a k financování.

Jistě je totiž chvályhodné, že se hodně investuje do městské části (pomiňme, že nejvíce samozřejmě před volbami), ale ve většině případů se jedná o vydávání peněz bez širšího koncepčního zaměření. Mnohdy se tak proinvestují nemalé částky zbytečně. Například ceny oprav komunikací a staveb kruhových objezdů se často prodraží, když se zjistí, že nebyly vyjednány veškeré souhlasy s majiteli okolních pozemků. Občan se samo sebou takovou věc nutně ani dozvědět nemusí, ale částka, kterou ze své kapsy zaplatil zbytečně, rozhodně zanedbatelná nebývá. Takový způsob nakládání s veřejnými financemi se nám nelíbí. A přitom mnohdy stačí málo: plánovat dopředu a mít jasnou koncepci.

O mně

Nejbližší mám k soukromé oblasti, drobným podnikatelům. Velmi mne ovlivnili rodiče, kteří pomáhali majiteli budovat firmu od počátku a bylo samozřejmostí, že se k ní a jejím hodnotám chovali jako k vlastním a zároveň je spoluutvářeli. I já jsem poz-

ději začala pracovat v soukromém sektoru a díky tomu jsem si vytvořila jasnou vizi toho, jak má fungovat stát ve vztahu k podnikatelům.

Co nejméně regulací a co největší podpora individuality

Stát rozhodně nesmí házet klacky pod nohy. Naopak by měl vytvářet co nejvíce pobídek. Velmi si vážím všech, kteří se pustí do podnikání, neboť vždy je to jednak velké riziko, a hlavně je to práce na 24 hodin denně. Nemluvě o tom, že podnikatelé mnoh-

dy cítí a statečně nesou odpovědnost i za rodiny svých zaměstnanců, což nebývá snadný úkol.

Mám ve zvyku dívat se na problémy ze všech stran. Vystudovala jsem proto obor Veřejná správa a vyzkoušela si pak i práci v této oblasti. Víím, proto, že nelze hledat chybu v řádovém úředníkovi, ale že problém je právě u politického vedení. Své zkušenosti chci uplatnit právě v Praze Libuši, chci se podílet na kvalitním, a hlavně efektivním fungování úřadu, stejně tak jako na podpoře malých a středních podnikatelů v naší oblasti. Chci, aby se obě sféry – ta soukromá i ta státní – propojily a společně fungovaly.

Prozatím jen s hrůzou sleduji, kolik obchodů tu chybí, další se zavírají a jen málokdo je ochoten se do podnikání u nás pustit. Někdy za to může nepřiměřeně dlouhá oprava komunikace, kterou někdo naplánoval sice dobře před volbami, ale poněkud nešťastně v sezóně, kdy má obchod nejvíce zákazníků. Jindy za to může zbytečně vysoké nájemné. Úřad se musí snažit hledat takové cesty, které ulehčí práci těch, jež následně vytvářejí pracovní podmínky pro další občany. Pak může vzniknout symbióza, která přinese užitek všem. Dostatek pracovních míst pomůže občanům k tomu, aby nemuseli dojíždět daleko za prací, ale aby ve svém, v Libuši a Písnici, nejen bydleli, ale i pracovali a dobře žili.

Z Hradiště odcházejí mladí. Nemají kde bydlet ani pracovat. Co to změní?

■ **Ing. Michal Dvouletý, MBA** člen Předsednictva Strany soukromníků České republiky | předseda strany ve Zlínském kraji | krajský zastupitel ve Zlínském kraji od roku 2016 | číslo 1 na koaliční kandidátce v Uherském Hradišti

Uherskému Hradišti stále klesá počet obyvatel. Hlavní příčinou je, že se z města každoročně odstěhuje víc lidí, než se do něj přistěhuje. Navíc některé pesimistické prognózy mluví o tom, že by do roku 2040 mohl počet obyvatel klesnout z dnešních 25 tisíc dokonce až na necelých 18,5 tisíc obyvatel.

To by však pro hradištskou radnici znamenalo nemalá komplikace především z důvodu nižších daňových příjmů.

„Nejvíce ohroženou skupinou jsou mladí lidé a absolventi, kteří ve srovnání s jinými městy vykazují podstatně větší míru odchodu najít si trvalé bydliště v jiném městě, především tam, kde získají lepší práci a dostupnější bydlení. A to je pro slováckou

metropoli hodně špatná vizitka,“ upozorňuje Michal Dvouletý, krajský zastupitel a lídr kandidátky Soukromníků, Svobodných a Nezávislých.

Řešením je podle Dvouletého především okamžitá modernizace bytové politiky města. „Radnice sice vlastní více jak 600 městských bytů. Ale zcela chybí startovací byty pro mladé rodiny, které často nemají šanci dosáhnout na komerční hypotéku. Musíme proto udělat důkladnou revizi městských bytů, nepotřebné prodat a raději investovat právě do bytů, které pomohou mladým lidem se osamostatnit a zabrání tomu, aby jen díky nedostupnému bydlení odcházeli mimo Uherské Hradiště,“ nabízí jedno z řešení Michal Dvouletý.

Za ideální lokalitu přitom považuje areál Uherskohradištské nemocnice, resp. tu část, kterou nemocnice opustí po dokončení všech investičních změn. „Právě zde by mohlo vyrůst tzv. Nové město, celá nová čtvrť, která by měla nabídnout dostatečné zázemí pro nové bydlení, kvalitní občanskou vybavenost, parkování i dostatek zeleně. K tomu je však třeba pomoci nemocnici, aby co nejdříve dokončila plánované investice a pozemky tak mohly sloužit novému rozvoji města. V ruku v ruce s tím však musí jít tolik potřebné napojení Štěpnic na obchvat u Kunovic,“ popisuje sérii nutných kroků Dvouletý, podle které je třeba také aktivně spolupracovat s developery a třeba s nimi do budoucna připravovat

společné projekty, které by zajistily dostupné bydlení pro mladé.

„Ale to nestačí. Mladí lidé potřebují mít také perspektivu dobrého zaměstnání. Vždyť Uherské Hradiště má již teď jeden z největších podílů vysokoškoláků na celé Moravě. Proto je třeba rozvinout spolupráci s Univerzitou Tomáše Bati, udržet a posílit statut univerzitního města a souvislosti s terciálním vzděláním vytvářet nové a atraktivní pracovní příležitosti,“ je přesvědčený Dvouletý.

Podle jeho slov musí město také lépe spolupracovat s významnými zaměstnavateli a aktivně podporovat místní živnostníky, nikoliv jim házet zbytečné klacky pod nohy.

„Spousta podnikatelských příležitostí nejen pro mladé lidi přitom leží také v oblasti cestovního ruchu, který je u nás na velkém vzestupu. Radnice však musí pro tyto aktivity připravit dobré podmínky a být nepřehlédnutelným motorem drobných, ale vzájemně propojených projektů,“ dodal Michal Dvouletý.

„Navíc chceme pro občany města zavést tzv. UH KARTU, pomocí které budeme lidem kompenzovat část zaplacených poplatků ve výši 500 Kč. Karta pak bude sloužit jako zvýhodněná vstupenka do aquaparku, kina, divadla nebo akce Klubu kultury. Mít trvalé bydliště v Uherském Hradišti se prostě musí vyplatit,“ zdůraznil Dvouletý.

Proč za Soukromníky? A proč Magistrát hl. m. Prahy?

■ **Ing. Bohdana Holá** strana Radostné Česko | kandidátka číslo 5 za Stranu soukromníků České republiky do zastupitelstva hl. m. Praha | datová analytička | živnostnice | potápěčka

Jsem absolventem statisticko-pojistného inženýrství na Vysoké škole ekonomické v Praze. Ale nikdy jsem nebyla klasický statistik-informatik-pojistný inženýr, který bývá nejšťastnější někde ve sklepeních, kde jej nikdo neruší v soustředění na čísla. Vždycky jsem byla trochu neposedná, a k práci potřebovala lid. A cvrkot.

10 let zkušeností na Českém statistickém úřadě hned po studiích (nejdříve v roli analytika demografie a zahraniční migrace, záhy v roli manažera, který měl na starosti komunikaci s médii i zahraničím ale také např. s Cizineckou policií, organizování m mezinárodních pracovních setkání i vnitrostátních

tiskových konferencí na téma migrace, gender, stárnutí obyvatelstva a sociálně znevýhodněné menšiny) mě jednak poměrně dost posunulo odborně (protože spoustu věcí se člověk musel naučit sám a sám se také musel naučit překonat stud a umět si „dupnout“, aby jej někdo nepřeválcoval), jednak

poněkud unavilo (především ve smyslu únavy dlouholetým působením v úředním blátičku státní instituce).

Z čisto čistě státní sféry (se značným přesahem do mezinárodního prostoru a mezinárodních problémů) jsem se na dva roky přesunula do čisto čistě komerční sféry (marketingové průzkumy), kde jsem přímo a samo-

statně řídila šedesátimilionový projekt o turistickém ruchu v ČR. Po dvou letech jsem usoudila, že open-space a statistika a management není pracovní prostor pro mne a využila možnosti, kterou mi přihrála čistočistá náhoda – žít ve jako analytik na volné noze převážně pro farmaceutické společnosti. Tyto společnosti občas potřebují vyhodnotit výsledky nějakých klinických studií. Chce to člověka, který je schopný porozumět tomu, co výsledky studie obsahují a dokázat je zpracovat tak, aby tomu rozuměli i lékaři (a případně i veřejnost), kteří obecně statistiku a její modus operandi nemají příliš v lásce. Svoboda rozhodování i svoboda obecně pro mě osobně jsou a vždycky byly důležité hodnoty. Další důležité hodnoty pro mě představují slušnost, konzistentnost názorů a chování a prostá lidskost.

Před několika lety jsem si vedle datové analytiky rozšířila portfolio o potápění a jeho výuku. To mě nesmírně naplňuje a baví. Již jako dítě jsem byla „vodní myš“ a dynamické potápění mi umožňuje báječně vyvážit někdy na mě až příliš statickou statistiku a analytiku.

Co mě přivedlo k úmyslu kandidovat ve volbách? Pocit, že jsme udělali velkou chybu, když jsme se politice nevěnovali a naše politiky pořádně nekontrolovali a nehlídali! Pocit zmaru o marnosti před i po parlamentních volbách v roce 2017 a prezidentských volbách v roce 2018. Výsledky těchto voleb mi přišly nesmírně smutné a nebezpečné pro Českou republiku. Musela jsem se zamyslet, jak jsme k nim dospěli. Mám za to, že za ty výsledky si můžeme převážně sami.

Když se rozpustily masivní demonstrace v roce 1989 a ozvěny klíčů dozněly, většina z nás se vrátila do svých předchozích životů nebo se vrhla do víru demokracie, svobody a (téměř) neomezených možností. Naprostá většina z nás neměla čas ani chuť věnovat se politice, žít politikou a vyžívat plně své svobody a občanských práv. Nevím, jestli proto, že jsme neměli čas, znalosti nebo chuť, světili jsme politiku na všech úrovních do ruky lidí spíše ambiciózních a vůdcovských než lidí, kteří se na správu země/kraje/obce hodí a mají na ní dost slušnosti. A nenašli jsme si čas je kontrolovat. V důsledku absence kontroly se dopředu dostali lidé, kteří se postarali i (v některých případech hlavně) o sebe. Při následném znechucení politikou obecně se dostal do čela země člověk, který se vždycky staral výhradně o sebe. Lidé se nemění, a mám za to, že Babiš-Bureš, který byl vždy nebezpečným, amorálním a bezskrupulózním hráčem, je takový i nadále, jen je se vši svou mocí nebezpečnější.

Mám za to, že politiky je potřeba hlídat a kultivovat a s obecným lidem je potřeba hovořit a vysvětlovat, abychom se mohli vrátit z bahna zpátky mezi demokratické a rozvinuté země. Kontrola politiků u moci a hlídání, aby za pár let ještě vůbec bylo co spravovat, to je podle mého jedna z nejdůležitějších věcí, které se sebou a s touto zemí musíme udělat! Moje kandidatura na Magistrát hlavního města Prahy je pro mě cestou, jak amorální politiky začít konečně kontrolovat, brzdit a omezovat v jejich cestě za nekontrolovatelnou mocí a vlivem, po kterém touží a jak pozvednout některé občany ČR, aby se

nenechali opít koblihou a zblbnout marketingovým produktem „Babiš“. Vždyť většina lidí už nenaletí na řečičky o běloskvoucím prádle! Tak proč by proboha měli věřit stejným pláčkám, které se týkají jednoho psycho- a socio-pata?

Ráda bych na Magistrátu hlavního města Prahy začala s hlídáním na lokální úrovni, aby si s naší zemí, městem, svobodou, demokracií nikdo nedělal nic ošklivého a aby úředníci a kontrolori nezneužívali své postavení ke zbytečné buzeraci lidí nebo další koncentraci moci divného pána a jeho nohsledů. A pod dojmem křížáckého tažení současné vlády, a hlavně jejího premiéra proti malým a středním podnikatelům, kteří by třeba v budoucnu mohli vyrůst v jeho konkurenci, mám za to, že je potřeba zatraceně přiložit ruku k dílu a začít opravdu kontrolovat mocné této země a začít postupně napravovat škody, které předtím dovedly voliče k našťavanosti současnou politikou, která odstartovala nástup toho podivného diktátora k moci.

To jsou mé důvody, proč na Magistrát hlavního města Prahy kandiduji. Pokud se Vám líbí, budu ráda za Vaši důvěru a podporu.

Pokud s nimi úplně nesouzníte nebo nevěříte, že Soukromníci, za které kandiduji, dokážou v Praze cokoli prosadit anebo alespoň kontrolovat a hlídat, nevolte prosím aspoň blbě, pečlivě vybírejte jednotlivé kandidáty, které zakřikujete. Zavrhujte ty provařené a nenechte se prosím opít ani koblihou ani gulášem.

K tomu nám dopomáhej Bůh (a kdo může)!

Příprava pro komunální volby v Plzni

■ Stanislav Tyšer předseda Rady seniorů města Plzně | číslo 2 na kandidátce Strany soukromníků České republiky Plzeň 3

Strana soukromníků České republiky, která nově vytvořila místní klub Plzeň město, a to počátkem roku 2018, oslovila předsedu Rady Seniorů Města Plzně a požádala o veřejnou podporu v těchto komunálních volbách, nejen pro volbu jako takovou, ale i umožnila zastoupení na kandidátních listinách, a to i na volitelných místech.

Po vzájemné výměně názorů k této možnosti oboustranné spolupráce byla jak ze Strany soukromníků ČR – místní klub Plzeň - město, tak ze strany Rady Seniorů Města Plzně, konkrétně předsedy místního klubu Strany soukromníků České republiky v Plzni – město Mgr. Roberta Kaše, tak ze strany předsedy RSM, Stanislava Tyšera, projednána programová

shoda, týkající se nejen města Plzně, ale i velkých městských obvodů 1, 2, 3, 4.

Po odsouhlasení spolupráce jak předsednictvem místního klubu Plzeň - město Strany soukromníků České republiky, tak předsednictvem RSM, bylo přistoupeno k nominacím kandidátů na kandidátní listiny velkých městských obvodů 1, 2, 3, 4, z kterých byli vybráni nominanti, pro kandidátní listinu magistrátu města Plzně, rozšířenou o osobnosti našeho města.

Lidmi kandidátek jsou ze Strany soukromníků České republiky – místní klub Plzeň - město, někde druhý, jinde velmi dopředu uvedení, jsou také z předsednictva RSM a ze seniorů jako takových. Představa volebního programu byla z obou stran velmi shodná, proto ta spolupráce mezi oběma subjekty bude velmi účelná!

Výsledkem této spolupráce je sestavení pěti úplných kandidátek, tedy:

OBVOD P 1 = 27 KANDIDÁTŮ
OBVOD P 2 = 27 KANDIDÁTŮ
OBVOD P 3 = 33 KANDIDÁTŮ
OBVOD P 4 = 25 KANDIDÁTŮ
MAGISTRÁT MP = 47 KANDIDÁTŮ

Celkem se tedy podařilo nominovat kompletní zastoupení našimi kandidáty v termínu předepsaném předpisy pro komunální volby, konané dne 5. – 6. 10. 2018, všech 159 výše uvedených možných míst na kandidátních listinách.

Tito kandidáti byli odsouhlaseni a potvrzeni Soukromníky a stvrzení podpisem statutárního orgánu. Na kandidátních listinách je uveden název Strana soukromníků České republiky samostatně, na propagačních materiálech je většinou uváděno: Strana soukromníků České republiky s podporou Rady Seniorů Města Plzně.

Nejen já, tedy Stanislav Tyšer, předseda „Rady Seniorů Města Plzně“, který vás jménem RSM takto informuje, ale i předseda místního klubu Strany soukromníků ČR Plzeň – město, Mgr. Robert Kaše, všem děkuje za podporu takto vytvořeného uskupení a pevně společně věříme ve skvělý volební výsledek jak ve velkých městských obvodech, tak i do magistrátu města Plzně.

Senátoři budou opět bojovat za zmírnění protikuřáckého zákona

■ **Ivo Valenta** senátor za Stranu soukromníků České republiky od roku 2014 | krajský zastupitel ve Zlínském kraji od r. 2016 | číslo 4 na koaliční kandidátce ve Zlíně | podnikatel

Senátoři se nevzdávají a budou se i nadále pokoušet o změnu nesmyslně přísného protikuřáckého zákona. Skupina pravicových senátorů v čele se senátorem Ivo Valentou proto na konci letních prázdnin předložila návrh senátní novely protikuřáckého zákona, pomocí které se pokusí z české legislativy odstranit alespoň ty největší problémy, které hází klacky pod nohy svobodnému rozhodování i svobodnému podnikání, především v případě těch nejmenších živnostníků.

„Nesmířili jsme se s tím, že poslanci hodili pod stůl nedávnou novelu zákona, kterou připravil poslanec Marek Benda a pod kterou se původně podepsali poslanci napříč politickým spektrem. Někteří však při klíčovém hlasování upřednostnili pokyny stranického sekretariátu před svým vlastním názorem a zamázali naději na alespoň některé, nicméně důležité změny protikuřáckého zákona. To jsme však jako senátoři nemohli nechat bez povšimnutí a jdeme znovu do boje za zdravý selský rozum znovu pomocí senátního návrhu zákona,“ uvedl senátor Ivo Valenta.

Kuřárny i zrušení nesmyslné odpovědnosti

Senátní návrh změny protikuřáckého zákona by měl především umožnit vznik tzv. kuřáren, tedy stavebně oddělených prostor, kde by se mohlo legálně kouřit.

Kromě toho by si provozovatel baru nebo hospůdky do 80 metrů čtverečních mohl sám roz-

hodnout o tom, jestli bude jeho podnik kuřácký nebo nekuřácký. Navíc ze zákona by měla zmizet také zodpovědnost hospodského za průšvihy, které způsobí podnapilý host poté, co opustí bar či hospodu.

„Po více jak roce je naprosto zřejmé, že protikuřácký zákon vůbec nefunguje. Opačná tvrzení některých protikuřáckých aktivistů proto považuji pouze za umělou kampaň, která nahrává regulačnímu šílenství vládních představitelů. Nechci znevažovat lékaře, kteří tvrdí, že díky protikuřáckému zákonu zásadním způsobem klesl počet infarktů způsobených kouřením, ale tuto argumentaci prostě nemohu přijmout. A pokud jde o tvrzení, že došlo k poklesu kuřáků, tak ano, ale nikoliv v důsledku zákona, ale jakou dlouhodobý trend, který souvisí obecně se zdravým životním stylem,“ řekl Ivo Valenta.

Nekompromisní statistika

Podle jeho slov navíc došlo pouze k přesunu

kuřáků. „Studie 1. Lékařské fakulty Univerzity Karlovy přinesla jasnou odpověď. Zatímco v restauračních zařízeních klesl podíl kuřáků po účinnosti zákona z 21,1 % na pouhých 0,5 %, na ulicích sledujeme naopak zcela rapidní nárůst z 3,8 % na obrovských 30 %. Navíc lidé také více kouří doma, kde podíl kuřáků vzrostl o deset procentních bodů,“ cituje závěry odborníků senátor Valenta.

Senátor Valenta také upozorňuje na to, že takto přísný protikuřácký zákon nás zařazuje spíše mezi Rusko a balkánské země než moderní evropské státy.

„Česká republika je 23. zemí v Evropě, ve které platí zákaz kouření v restauracích. Ale většina těchto zemí umožňuje řadu výjimek, například vznik kuřáren, kouření na terasách nebo oddělených místnostech či vymezených prostorách pro kuřáky. A dokonce v některých malých podnicích neplatí zákaz kouření vůbec,“ přináší zahraniční zkušenosti Ivo Valenta, kterou jsou pro něj a další senátory významnou motivací právě pro úpravu českého protikuřáckého zákona.

Rozhodnutí Ústavního soudu

Zároveň senátor Valenta připomněl, že také Ústavní soud, který se nedávno zabýval protikuřáckým zákonem, konstatoval, že se neztotožňuje se způsobem, jaký zvolili zákonodárci pro ochranu zdraví obyvatel před kouřením. Předseda soudu Pavel Rychetský dokonce ve své závěrečné řeči naznačil, že zvolená regulace není jediná a už vůbec ne nejlepší a že existují i jiná řešení, která by šetrněji zasahovala do práv těch, kteří chtějí kouřit.

EVROPA PROSTORY PRO KUŘÁKY V BARECH, RESTAURACÍCH, apod.

Kompletní a fungující vláda?

■ **RNDr. Jan Koukal, CSc.** primátor hl. města Prahy 1993–1998 | velvyslanec v Rakousku 2006–2012 | pedagog na Newton College Praha | podnikatel

Jsmo téměř rok od parlamentních voleb a předseda ČSSD pan Hamáček, dvojnásobný ministr, opět odložil obsazení postu ministra zahraničí. Jeho strana se k této otázce vrátí po komunálních volbách v říjnu 2018. To už bude po jedné čtvrtině volebního období a my pořád nemáme kompletní vládu. Proč? Je ministr zahraničí nepotřebný ministr?

Zahraniční politika je o suverenitě, svéprávnosti, bezpečnosti, spolupráci, sounáležitosti ke světu tvořeného souborem uznávaných norem a hodnot. V tom nezákladnějším o samotné existenci státu. To není málo. Dnes, kdy se naše Evropské společenství potýká s problémy, které se dotýkají samotné podstaty existence tohoto společenství se nemůžeme zabývat jenom vnitřními záležitostmi. Nebo si myslíme, že to stačí?

Zahraniční politiku má ve svém portfoliu prezident, předseda vlády jako hlava exekutivy a ministr zahraničí. Zatím co prezident by měl být méně exekutivní a zabývat se globální problematikou a obecnějšími otázkami, premiér je vrchní výkonný úředník. Jeho stanoviska by měla být v jistém smyslu definitivní prodiskutovaná jak v parlamentu, tak ve vládě. Prostor k vyjednávání se stranami, se zahraničními partnery, drobné či větší konflikty, získávání informací, sbírání stanovisek do jeho úkolů nepatří. Kdo to má dělat? Kdo může jít občas za hranu, kdo ve vši slušnosti má řešit mezinárodní konflikty a občas překročit tabuizované problémy? V Rakousku mladý premiér přenechává daleko větší prostor ministryni zahraničí například v kontroverzní otázce vztahů s Ruskem. Putin je dokonce hostem na její svatbě. V Německu jedná premiér Babiš s kancléřkou Merkelovou a ona ostentativně neustupuje ze svého pohledu na migraci. Ve

stejnou dobu německý ministr zahraničí vyjadřuje úplný opak. Prohlašuje, že události v Chemnitz jsou důsledkem nevládnutého migračního problému. V USA a UK se během krátké doby vystřídali ministři zahraničí, protože úlohy, s kterými se prioritně tyto vlády zabývaly se v dynamické době měnily. Bylo rozumné využít jinou osobnost, s jiným charakterem a způsobem jednání, jakoby v ten okamžik nezátíženou řešením jiné krize. Tuto dualitu my nemáme, protože ji nepotřebujeme? Důsledkem je navíc u nás děsivá koncentrace působností a tím moci do rukou premiéra. Jemu to vyhovuje, on není demokrat ani tělem ani duší. Jeho postoje, které by ex officio měly být reprezentativní, žádnou demokratickou parlamentní debatou neprošly.

Dnes se musíme také ptát, kde je hranice mezi tím,

co je vnitřní záležitostí státu a co je při integračním tlaku EU již záležitostí, kterou nelze bez jednání, dohody se sousedy nebo s celým společenstvím řešit. Ne náhodou se do názvu ministerstev zahraničí v okolních zemích vkládají slova jako ministerstvo pro mezinárodní a evropskou agendu apod.

Vedle toho všeho a mnohého dalšího co v krátkosti neuvádím, stojí sekretariát ČSSD a trvá na jednom jménu svého nominanta. To je ta absolutní prioritní česká zahraniční politiky? Máme akceptovat způsob jednání, který spíše připomíná „knoflíkovou válku“ chlapeckých let?

Ať je prezidentem kdokoliv, je prezident a má tudíž možnost odmítnout nominaci. Nejde přece o přesnou dikci ústavy a titěrné zkoumání kompetencí. Samotná ústava je v mnohém deklarativní dokument zakotvující principy, na kterých je ten či onen stát založen. Při tvorbě vlády jde o konsenzus, politický kompromis těch, co ve volbách uspěli. Jak u sousedů? Přesně stejně se rakouský prezident negativně vyjádřil o některým jménech nominovaných při vytváření vlády a během několika dnů se objevila jména jiná. Nikdo vědecky nezkoumal ústavou dané pravomoci. Vláda poměrně rychle vznikla a standardně funguje.

A co samotný nominant Poche? Je to opravdu génius zahraniční politiky, nebo jenom postava ze stranického sekretariátu? Tj. tam, kde potřebuje dnešní předseda Hamáček sám pro sebe a svoji funkci dostatečnou podporu. Proč se ale samotný Poche neodhodlá k rozumnému kroku a s politickým nadhledem se sám nominace nevzdá, je možná jenom další potvrzení teze o nedospělosti dnešního vedení této původně standardní strany. Nejsem jejich volič a obávám se, že po volbách toto moje konstatování řekne opravdu velká část voličů.

Debakl vyšetřování srpnové vlastizrady. Justice nezvládla odsouzení kolaborantů a agentů okupační sovětské moci

■ **PhDr. Pavel Žáček, Ph.D.** zakladatel a první ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů | poslanec parlamentu za ODS od r. 2017 | historik

Již 29. srpna 1968 předsednictvo československé vlády na své operativní poradě nařídilo ministrům vnitra, národní obrany a generálnímu prokurátorovi co nejrychleji soustředit dokumentaci o všech „incidentech“ vyvolaných v důsledku okupace ČSSR, jejich řádné zaprotokolování příslušnými orgány VB a vyšetřování z pohledu porušování čs. zákonů.

Zpočátku se prošetřování zaměřilo na vlastizrádce, přesněji řečeno osoby označené v prvních okupačních hodinách a dnech za „vlastizrádce“ z řad státního aparátu, zejména ministerstva vnitra a výkonné-

ho aparátu Státní bezpečnosti. Zodpovědné politické činitele uvnitř vrcholové komunistické nomenklatury, nejvyšších orgánů Ústředního výboru Komunistické strany Československa (ÚV KSČ), včetně signatářů

zvacích dopisů a členů předsednictva ÚV KSČ z klíčové 93. schůze, ochránila síla agrese pěti armád Varšavské smlouvy, sovětské vojenské jednotky a bezpečnostní složky.

Trvalo jen několik týdnů, než se vyšetřování otočilo v neprospěch odpůrců okupace. V důsledku vyšetřování různých stranických i inspekčních orgánů byly prováděny čistky a v některých případech realizován i trestněprávní postih vybraných stranických i státních funkcionářů.

Z pochopitelných důvodů se první vážné vyšetřování „vojenské intervence v srpnu 1968“ začalo šetřit až po pádu komunistického totalitního režimu na počátku 90. let, ovšem jako trestný čin spáchaný dle § 1 zákona č. 165/195 Sb., na ochranu míru. I přes soustředění velké řady dokumentů a protokolárního zachycení řady svědectví se k žádnému relevantnímu výsledku nedošlo, mj. i z důvodu rozpadu československé federace a odlišného přístupu k některým zodpovědným funkcionářům v obou nástupnických státech (Vasil Bilak).

Wyšetřování vlastizrady

Až po transformaci původního Úřadu dokumentace a vyšetřování činnosti Státní bezpečnosti do Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu (ÚDV) na přelomu roku 1994/1995 a nástupu Václava Běndy do jeho čela se pozornost vyšetřovatelů soustředila mj. i na vlastizrady ze srpna 1968.

V důsledku velkého časového odstupu, rozdělení federace, úmrtí některých „vlastizrádců“ známých ze srpna 1968 (např. Bohumíra Molnára, dále polistopadových sebevražd Antonína Kapka, Viliama Šalgoviče atd.), byli vyšetřovatelé ÚDV schopni 15. srpna 1995 obvinít pouze dvě skupiny osob o celkem dvanácti osobách: politické představitele z někdejšího centra komunistické moci a funkcionáře mocenských složek, zejména z řad Státní bezpečnosti, podílejících se v této souvislosti spoluprací s okupační mocí na rozvracení tehdejší ČSSR.

V první skupině byli zařazeni člen představenstva ÚV KSČ a poslanec Národního shromáždění Jan Piller (1922-1995), člen sekretariátu ÚV KSČ a tajemník ÚV KSČ JUDr. Zdeněk Mlynář (1930-1997), předseda Ústřední kontrolní a revizní komise KSČ Miloš Jakeš (nar. 1922), člen ÚV KSČ Jozef Lenárt (1923-2004) a vedoucí sekretariátu 1. tajemníka ÚV KSČ Zbyněk Soják (nar. 1924).

Slovníkem orgánů činných v trestním řízení se obvinění v srpnu 1968 ve spojení se sovětským velvyslancem v Praze měli podílet na vytváření tzv. dělnicko-rolnické vlády, vykonávat nátlak na ústavní činitele ČSSR, a to za součinnosti s jednotkami armády cizí moci, čímž se měli dopustit trestného činu vlastizrady spáchaného formou rozvracení republiky.

Jaký byl další vývoj? Nejprve vyšetřovatelé zastavili trestní stíhání Pillera, který 20. října 1995 zemřel, o měsíc později 24. listopadu 1995 městské státní zastupitelství zrušilo sdělení obvinění Mlynáře, a konečně 29. dubna 1997 zastavilo i trestní stíhání Sojaka, protože vyšetřovaný skutek prý v jeho případě nebyl trestným činem. Vyšetřování první „politické“ skupiny se tak smrškovalo pouze na Miloše Jakeše a Jozefa Lenárta.

Ve druhé skupině se nacházel člen ÚV KSČ a ředitel Ústřední správy spojů Ing. Karel Hoffmann (1924-2013) společně s bývalými náčelníky Hlavní správy Státní bezpečnosti plukovníkem Jaroslavem Klímou (1921-2003), Správy rozvědky (I. správa) plukovníkem Josefem Houskou (1924-1997) a Správy operativní techniky (VI. správa) plukovníkem Janem Bokrem (nar. 1926), zástupci náčelníka rozvědné

správy plukovníkem Zdeňkem Žlábkem alias „Zemlou“ (nar. 1925), Správy kontrarozvědky (II. správa) podplukovníkem Štefanem Hubinou (nar. 1922) a náčelníkem VII. odboru kontrarozvědné správy podplukovníkem Albinem Kožuchem (nar. 1924).

Podle vyšetřovatele nařídil Hoffmann v noci z 20. na 21. srpna 1968 během nadcházející okupace ČSSR vojsky států Varšavské smlouvy zastavení provozu rozhlasových vysílačů, a dopustil se tak trestného činu vlastizrady spáchané formou sabotáže. Obvinění vysokí funkcionáři Státní bezpečnosti měli v objektech ministerstva vnitra ve dnech od 20. až 22. srpna 1968 ztěžovat plnění důležitého úkolu ozbrojeného sboru v přímém spojení s činiteli cizí moci, tj. také se dopustit trestného činu vlastizrady, opět ve formě sabotáže.

Trestní stíhání šesti obviněných příslušníků komunistické tajné policie bylo zastaveno 29. dubna 1997 usnesením městského státního zástupce v Praze se zdůvodněním, že spáchané skutky nebyly trestnými činy. Vyšetřovatel ÚDV následně podal podnět ke stížnosti pro porušení zákona, který byl u třech obviněných označen za nedůvodný. U Klímy, Housky a Hubiny ministryně spravedlnosti Vlasta Parkanová podala stížnost pro porušení zákona k Nejvyššímu soudu ČR, který ji ovšem 26. listopadu 1997 také zamítl. Z druhé skupiny vlastizrádců tak zůstal pouze designovaný člen tzv. dělnicko-rolnické vlády Karel Hoffmann.

V souvislosti se snahou o trestněprávní postih vlastizrádců ze srpna 1968 je nutné zmínit ještě samostatné trestní stíhání bývalého náčelníka generálního štábu Československé lidové armády (ČSLA) generálplukovníka Ing. Karla Rusova (1924-2013), kterému bylo sděleno obvinění 21. února 1996. Vyšetřovatel ÚDV ho obvinil, že ve funkci náčelníka generálního štábu v nočních hodinách z 20. na 21. srpna 1968 vydal rozkaz velitelům vojenských okruhů, v němž nařídil útvarům ČSLA spolupracovat s armádami cizí moci, přičemž vešel ve styk s jejich veliteli a zneužil tak svého postavení, mařil a ztěžoval plnění důležitého úkolu ozbrojeného sboru. Městské státní zastupitelství v Praze ovšem 30. září 1997 trestní stíhání Rusova zastavilo, neboť se neztotožnilo s názorem vyšetřovatele ÚDV, že se jednalo o trestný čin vlastizrady formou sabotáže.

Obžaloba a soud

Dne 5. prosince 2001 městské státní zastupitelství napotřetí obžalovalo Jakeše a Lenárta. Po rozhodnutí, že se na Lenárta v srpnu 1968 nevztahovala poslanecká imunita, bylo 16. září 2002 zahájeno hlavní líčení a o týden později byli jak Jakeš, tak i Lenárt zproštěni obžaloby, neboť ani v jejich případě podle městského soudu v Praze nešlo o trestný čin. Vrchní soud v Praze 26. června 2003 znovu

rozhodl o tom, že se nepodařilo prokázat skutek, pro nějž byli stíháni. Nejvyšší státní zastupitelství neshledalo důvody pro podání dovolání a tím rozsudek nabyl právní moci.

Soudní řízení Karla Hoffmanna prošlo ještě většími peripetemi. Návrh na podání obžaloby byl vyšetřovatelem ÚDV předložen celkem čtyřikrát, městské státní zastupitelství podávalo soudu obžalobu třikrát. Hlavní líčení bylo stanoveno nejprve na 15. ledna 2003, na 7. dubna a poté 19. května bylo odročeno na 2. června 2003.

Dne 9. června 2003 byl Karel Hoffmann uznán vinným pouze ze spáchaní trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele, s ohledem na to, že se prý nepodařilo prokázat jeho spojení s cizí mocí. Díky tomu byl odsouzen k odnětí svobody v délce trvání čtyř let nepodmíněně. Odvolací soud potvrdil výrok o vině s tím, že jeho jednání v srpnu 1968 bylo kvalifikováno jako trestný čin sabotáže. Výrok o trestu se tudíž změnil: Hoffmann byl odsouzen k šestiletému trestu. S odvoláním na amnestii prezidenta Václava Havla z počátku roku 1990 však byla výše jeho trestu městským soudem opět snížena na čtyři roky odnětí svobody.

Dne 10. února 2004 soudkyně městského soudu akceptovala návrh Ústřední zdravotní komise Vězeňské služby ČR a odložila Hoffmannův nástup do výkonu trestu o 6 měsíců. Jeho dovolání sice bylo nejvyšším soudem 27. května 2004 zamítnuto, nicméně usnesením obvodního soudu Praha I byl odsouzenému Hoffmannovi 3. září 2004 prominut zbytek trestu ze zdravotních důvodů.

Epilog vlastizrady

Na základě výše uvedených údajů můžeme udělat malou statistiku vyšetřování českých orgánů činných v trestním řízení: jeden odsouzený po 36 letech od okupace, po devíti letech od zahájení vyšetřování, navíc z pouhých tří osob, jejichž kauzy se dostaly k soudu (a ze třinácti, proti nimž bylo zahájeno vyšetřování). Trestní stíhání devíti zbývajících zastavili již státní zástupci.

Zprvu se spíše zdálo, že justice vyviní představitele komunistické nomenklatury (Jakeš, Lenárt, Hoffmann) za jejich „politické rozhodování“, než funkcionáře StB a náčelníka generálního štábu, k jejichž vlastizrádné protizákonné činnosti existuje velké množství originálních písemností, vzpomínek a výslechů. Jinými slovy: z pohledu justice se vlastizrada v resortech ministerstev vnitra a národní obrany – a nakonec ani v řadách ÚV KSČ – nekonala? Nakonec se hromosvodem české justice stal nebohý Karel Hoffmann, jediný kolaborant odsouzený za monstrózní okupaci provedenou stovkami tisíc vojáků, 6300 tanků a 2000 děl...

Bála se česká justice rozhodovat, ať již na úrovni státních zástupců či soudců? Hrála přitom nějakou roli předchozí stranická příslušnost bývalých prokurátorů či soudců? Pro úplnost dodejme, že nástupnická Komunistická strana Čech a Moravy se v 90. letech stala součástí postkomunistického politického systému České republiky, a její veřejné působení zcela jistě mělo vliv i na rozhodování justice.

V současné době se ovšem zdá, že jsme v rámci boje proti fake news nuceni obhajovat i samotný fakt, že šlo ze sovětské strany o akt mezinárodní agrese a násilnou okupaci (relativně) suverénního státu. To je také do určité míry důsledkem nedávného účelového debaklu české justice.